

Základná škola s materskou školou

Oravské Veselé

Literárne práce žiakov 9.ročníka

školský rok: 2017/ 2018

Taký obyčajný deň

V jeden krásny deň som sa zobudil. Tuším, bol to piatok. Vstal som celý natešený od očakávania, ktoré ma v tento deň čakali. Najedol som sa, umyl, proste ráno ako každý deň a vyrazil som do školy.

V škole som sa prezul a išiel som do triedy. Celý deň prebiehal dobre, až kým nezačala veľká prestávka. Vyšiel som von z triedy a namieril som si to rovno na záchod. Na záchode boli traja chlapci a veľmi sa hádali. Zbytočne som im hovoril, aby sa nehádali, ale bola to osudová chyba. Dnes to už viem. Bol medzi nimi aj miestny bitkár Miro. Otočil sa o 180 stupňov. Začal som sa báť. Chytil ma za rameno a nahnevane sa ma opýtal: „Ako sa voláš?“ Nesmelo som odpovedal: „Peťo a som zo 7.b.“ Mirovi sa nepozdávala moja trieda, odvrkol len: „Tú triedu neznášam.“ Pomaly som začal tušiť, čo príde. „No, čo, vybavím si to s tebou,“ to boli slová Mira. Celý som zbledol a v hlave sa mi začal točiť obrovský kolotoč otázok. Vtedy som zažil tú najhoršiu bitku v mojom živote. Nemal som šancu postaviť sa proti deviatakovi. Zostal som ležať na zemi celý zmlátený. Moji spolužiaci sa začali o mňa báť. Našli ma. Bol som celý krvavý. Ihneď zavolali triednu učiteľku. O chvíľu sa to dozvedela celá škola.

Deviatáci sa prišli za svoj čin ospravedlniť. Ale dvojky zo správania dostali všetci bitkári. Som rád, že som sa so šikanovaním už na škole nestretol. Teraz som deviatak a nechcem, aby niekto skončil tak, ako ja pred dvomi rokmi.

Keď všetko končí ako v rozprávke

Martina mala 14 rokov, keď si z nej spolužiačky začali robiť posmech. Martina mala len mamu a ďalších dvoch súrodencov, preto si žili veľmi skromne. Nemohla si dovoliť kupovať nové značkové oblečenie, väčšinu vecí nosila po staršej sestre. Spolužiačky sa jej práve preto začali posmievať. Vôbec si neuvedomovali, v akej je situácii. Martina nemala chuť chodiť do školy. Jej výborný prospech sa začal zhoršovať. Po pár mesiacoch to nebol len posmech. Keď Martina kráčala po chodbe, často ju niekto potkýnal, dokonca počula i pokrikovanie. Začali sa jej vyhrážať. Martina prestala chodiť do školy, nikomu o tom nechcela povedať.

Doma stále plakala a bola zavretá vo svojej izbe. Styk so svetom sa skončil, nepísala si s nikým na facebooku, lebo tam boli len samé posmešky a vyhrážky. Raz večer jej začali prichádzať sms-ky na mobil. „Nikto ťa nemá rád. Pozri, ako vyzeráš! Už sa nám neukazuj na oči, ak to nechceš schytať, ty, mrcha!“ Jej spolužiačky mali z toho evidentne srandu, pretože o pár minút stáli pred jej oknom. Jedna z nich kričala: „Vylez, ty...!“ To sa ani opísať nedá, ako po nej vykrikovali. Všetky sa poriadne zabávali, ani jedna si Martinu nezastala. Prečo aj? Martina to už nevydržala. Celá uplakaná sa vybrala do kúpeľne a zamkla sa. Nik netušil a nepredpokladal, čo Martinu urobí. Bolo to ako v zlom filme. Vzala si do rúk žiletku... a pomaly začali kvapkať kvapky krvi na dlážku. Necítila bolesť, len pomaly nevedela o hnusnom svete. Nevedela a netrápila sa. Nechcela to urobiť, ale už nevládala.

„Martina,“ ozval sa hlas mamy, ktorá prišla z práce. Vedela, že je doma, no neodpovedala. Martinina mama len počula plakať svojho malého synčeka, ktorú mala strážiť Martina. Začala tušiť niečo zlé. Našťastie prišla včas. Záchranka prišla rýchlo. Dúfala, že dcéra prežije.

Všetko dopadlo dobre. Do nemocnice na druhý deň prišli jej vydarené spolužiačky. Až potom si uvedomili, kde spravili chybu. Mohli mať Martinu na svedomí. Jeden ľudský život sa mohol ukončiť. Všetky prišli so slzami v očiach. Slová „prepáč, my sme to nechceli, odpusť...“ zneli často.

Nielen v americkom filme, ale aj v tomto našom príbehu všetko dobre dopadlo. Zvíťazila ľudská láska a sila priateľstva, i keď sa to priateľstvo niekam vytratilo. Teraz je všetko tak, ako má byť. A Martina má kamarátky na život a na smrť.

Ester Resutíková, 9.b

Každý máme svoj príbeh

Ako každé ráno, tak aj dnes, som sa vybrala do školy. Vždy chodievam tou najkratšou cestou – cez park. Nerada chodievam autobusom, pretože je v ňom priveľa ľudí. A nebývam až tak ďaleko od školy. Ponáhľať sa musím vždy. Je hrozné, že ešte aj do školy musím utekať...Bude to asi tým, že sa mi nechce vôbec vstávať z postele. Nenávidím školu! A to od prvého dňa, ako som do nej vkročila. Teda, do novej školy. Všetko sa začalo približne pred dvomi rokmi, keď sme sa tu presťahovali.

Neviem poriadne ani ako, ani prečo, zrazu mali všetci so mnou problém. Zrejme som sa stala perfektným terčom urážania. Možno to bolo preto, že som bola v škole nováčikom, možno preto, že som skôr tichá a uzavretá. Ponižovanie a zosmiešňovanie sa im zdalo nesmierne zábavné. Myslela som si, že je to len krátkodobé a časom všetko pominie. Ale mýlila som sa. Každým dňom sa to viac a viac stupňovalo. Čoskoro sa do ich hry zapojila celá škola, aspoň som o tom bola presvedčená. Určite tí, ktorí sú v podobnej situácii ako ja, poznajú ten pocit, keď prechádzate chodbou a všetci sa na vás pozerajú a pokrikujú neslušné hlášky. Tvária sa povýšenecky a vy si pripadáte ako ten najhorší tvor na svete. Vlastne, niektorí sa ho z vás snažia aj urobiť. V každej chvíli si našli dôvod, čím a ako ma zosmiešniť.

Našťastie, to už mám za sebou a práve sa nachádzam v období, v ktorom som ako vzduch. Najprv som si myslela, že je to super, pretože s výsmechom skončili. Neskôr som však zistila, že je to jediný plus. Zvyčajne sedím sama a málokto sa so mnou rozpráva. Občas mám pocit, že ma tá samota zadusí. Aj keď som si zvykla, stále je to ťažké. Školu aj tak nenávidím. Začínam si myslieť, že je to vrodené.

Eva Pekarčíková, 9.b

Jozefínka

Ahojte, volám sa Jozefínka a mám 13 rokov. Nedávno sme sa presťahovali do dedinky Chlebnice, kde som začala chodiť aj do základnej školy. Mám brata Žigmunda, ale nevychádzame najlepšie, to bude tým, že je medzi nami istý vekový rozdiel. Chodí do deviatky a má tam svojich protivných kamarátov.

A v mojej novej triede je to horor. Nikoho neznášam, nemám žiadneho kamaráta a ani kamarátku, s nikým si nerozumiem. Všetci ma prezývajú, provokujú ma, čakajú, kedy mi čoto vyparatia. Veľkú zábavu majú s mojimi vecami. Buď lietajú po triede alebo „medzikontinentálne“ medzi triedou a areálom školy – cez okno.

S bratovými spolužiakmi je to rovnaké. Kým Žigmund medzi nich zapadol, ja nie. A najsmutnejšie na tom je, že si zo mňa uťahujú aj bratovi spolužiaci. Takýto život ma vôbec nebaví. Minule som sa zamkla na WC a preplakala celý deň. Nik nebol doma. Keby bola doma aspoň mama, hneď by sa mi uľavilo.

Osud si s našou rodinou zahral viac, ako sme čakali. Sme bez otca, ktorý zomrel po autohavárii. Dodnes som sa s tým nevyrovnala. Teraz mám aj ja problémy. Existenčné. Už nevládzem žiť. Každému som ľahostajná, nemám sa s kým porozprávať. Mami, prepáč, chcela som zomrieť. Keď budeš čítať tento list, už nebudem medzi vami, už nikomu nebudem prekážať.

Šikanovanie v škole, brat a jeho spolužiaci, už nebudem mať nijaký problém. Prepáč, mamina, Chcela som byť rozumná, ale už som nemohla. Teraz budem pri ockovi a budeme na vás obaja dávať pozor.

Zuzana Svajčíková, 9.b

Óda k mame

Ó, ty, ktorej som sa už pred narodením do srdca dostala,

ó, ty, kto sa o mňa staráš odmala.

Tvoje ústa mi od narodenia spievali,

tvoje rady ma na každom kroku
sprevádzali.

Ty ma ráno vždy pobozkáš

a v núdzi pomocnú ruku vždy podáš.

Si môj najmilší poklad zlatý,

všade doma je kus Tvojho srdci, Ty.

Teším sa na teba každý deň,

teším sa na všetky dni, ktoré po Tvojom boku prežijem.

Ó, mamka moja, môj celý svet,

si jediná, náhrady za Teba niet.

Od malička sa o mňa staráš,

s láskou ma vychovávaš.

Som rada, že si mojou mamou práve Ty,

nevymením Ťa za žiadne iné poklady.

Mama

Super trieda

Na dverách je označenie triedy: IX.B. Vojdite dnu. Ak sa vám nič, nestane, to bude zázrak. Každý deň je situácia podobná. Ako to vyzerá dnes, tak to vám priblížim.

Ráno som vošla do triedy a bol v nej hluk ako na železničnej stanici, keď prichádza vlak. Len výpravcu nenájdete. Keby hral školský rozhlas a hlásil príchody a odchody vlakov, istotne by to nik nepočul. V kričaní sme super. Niet na nás. Chlapci, ako vždy, sa starajú o správny „život“ triedy. Na jednej strane jedna dvojica „opravuje“ pokazenú lavicu. A snažia sa vyskúšať jej odolnosť. Atléti v skoku cez prekážky sú perfektní.

Ani tie kvety na okne to nemajú ľahké. Určite neumrú na uschnutie. Voda pomaly kvapká na parkety a krhla sa snaží dať im vody ešte a ešte. Aby triedna nenadávala. Radšej mokré ako suché.

Obrázok náš každodenný. Ráno sa píšú úlohy, lebo mnohí z nás nestíhajú pre prebytok voľného času doma napísať pár cvičení a príkladov. Ešteže máme šikovných, ktorí dajú odpísať (niekedy pod hrozbou bitky).

Pred prvou hodinou je potrebné si poriadne oddýchnuť. Ležanie na lavici je olympijským športom hlavne tých, čo spánok nahrádzajú posedávaním pri počítači a písaním „zmyselných“ správ na facebooku, či iných sieťach. Sem – tam ešte nejaký ten film, či počítačová hra, a lavica je najlepším liekom pred začiatkom vyučovania.

Najhoršie je, že čoskoro príde triedna učiteľka. Aj teraz rieši pred dverami priestupky z predchádzajúceho dňa. Len nech nepríde do triedy, lebo to zas bude krik, že sa nevieme správať.

Vyučovanie môže začať. Asi budeme liezť učiteľom na nervy. Vyzerá to tak, že budeme podráždení, unavení, nepripravení, veď doma nemáme na nič čas. A zas písanie, skúšanie, písomky. Bude otrávený celý deň.

Škoda len, že v triede nie je nik normálny. „Je toto normálna trieda?“ O tom by som pochybovala. Nepomôžu zápisy, dohovárania, chalani sú „frajeri.“ Akoby sa pretekali v tom, kto je najväčší frajer. Normálni chalani už asi neexistujú.

A dievčatám na ničom nezáleží. Len samé chichichi. Záujmov má každá dosť. Predávanie kozmetiky, rozprávanie a lietanie za chalani z iných tried. Nájdú sa aj výnimky. Super dievčat je málo. Som rada, že mám v triede „normálnu“ kamarátku.

Tak to je IX.B

Aneta Jankolová, 9.b

Mama

Ó, mamička moja,
aká si len krásna, keď sa usmievaš,
lásku svoju celej rodine rozdávaš,
tvoj úsmev žiari v celý svet.

Je to láska na prvý pohľad,
moja mama je hotový poklad.
Deň čo deň mi pomáhaš,
nikdy ma neodmietaš.

Ó, Tvoja láska je ako kvet,
rozvoniava v nej celý svet.
Moje prosby s láskou splníš,
veď pre mňa všetko urobíš.

Ne Teba sa vždy spoľahnem,
keď si pri mne, vždy Ťa potrebujem.
Pre mňa si tu vždy,
len s Tebou je každý deň nádherný.

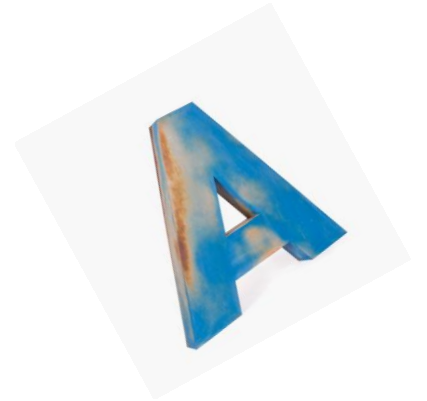
Za všetko Ti ďakujem,
za lásku a starostlivosť,
Za obetu i láskavosť.
Ó, len Teba si vážiť chcem.

Sabína Kureková, 9.b

O láske

Láska je krásna ako kvet,
len s ňou je krajší celý svet.
Nerieši žiaden problémy,
človeka drží pri zemi.

Láska však niekedy aj bolí,
často sklamaní sme boli.
Plač a smútok prichádza,
šťastie a radosť odchádza.

Lásku si treba chrániť
a nikdy jej neublížiť.
Láska je krehká ako kvet,
zvädne a už jej niet.

António Žužavka, 9.b

Óda na posteľ'

Ó, posteľ, posteľ, moja,
keby si len pri mne stále bola.
Najkrajšie sny s Tebou mávam,
vždy s Tebou rada zaspávam.

Ráno, keď Ťa opúšťam,
vždy v oku nejednu slzu mám.
Jedno potešenie v srdci mám,
že Ťa na dlho neopúšťam.

Ty si tu pre mňa v každej chvíli,
neraz mi srdce moje za Tebou kvíli.
Keď sa mi leňošiť, spať chce,
vtedy si na Teba ľahnúť chcem.

Ja Ťa tak rada mám,
vždy sa k Tebe ponáhľam.
Či je ráno, či je večer a či deň,
vždy si na Tebe rada oddýchnem.
Nikdy si ma nesklamala,
vždy si pre mňa pochopenie mala.

Pondelkové ráno

Zdalo sa, že to bude obyčajné pondelkové ráno. Ale pre jedného žiaka ôsmej triedy to také obyčajné nebolo. Matej sa do školy vôbec netešil. Nie preto, že by sa nerád učil, ale preto, že ho šikanovali traja spolužiaci. Matej je jedináčik a žije so svojou mamou v dvojizbovom byte v Prešove. S obavou, čo dnes v škole bude, vstal z postele. Obliekol sa, naraňajkoval. Keď jedol, prišla k nemu mama. „Ahoj, mami.“ „Vyspal si sa dobre?“, opýtala sa. „Zober si 15€ na ten výlet do Košíc. A dávaj si pozor, aby si ich nestratil!“ Predtým, ako zavrel dvere od domu, ešte stihla zakričať: „Nezabudni si zobrať čiapku, je chladno!“

Matej býva ďaleko od školy. Chodí pešo. Už sa blížil ku škole, keď ho niekto schmatol za tašku. Skupinka chlapcov ho stiahla medzi opustené paneláky. „Myslel si si, že sa nám vyhneš? Daj všetky prachy, čo máš, inak...!!!“ Matej sa bránil, no po pár kopancoch vybral peniaze, ktoré mu mama dala na výlet. V duchu počul jej vetu z rána, aby si dával na peniaze dobrý pozor. Len teraz ide o život. Matej celý dobitý išiel nakoniec do školy.

Po škole sa bál ísť domov. Tušil niečo zlé. A nemýlil sa. Partia násilníkov ho znova čakala. „Nieže doma alebo v škole niečo cekneš!“ Už – už sa púšťali do bitky, keď sa objavilo auto. Z aute vyšiel Ivan, Matejov strýko. Zobral ho to auta a dohodli sa, že všetko povie mame.

Všetko dobre dopadlo. Násilníci boli potrestaní a Matej mal od šiknovania pokoj. Len na výlete do Košíc si spomenul na túto príhodu.

Óda na ružu

Ruža je krásou najčistejšou,
skvostnejšia ako krištál,
Touto vetou vyslovenou,
som si celkom istá.

Ó, ruže, vy ste kráľovné svetských očí,
človek bez povšimnutia okolo vás nekročí.
Lož, pýchu , či skromnosť vo vás vidí,
ó, vaša krása ľudskú myseľ hľadí.

Ó, červená, ohnivá, pyšná farba je to,
avšak od červenej krajšej nieto.
Purpurový prísvit je veru krásny,
majestátny, pýrivý, jasný.

Ó, farba ružová, si farba nežnosti,
chcem si k tebe privoňať,
Mám toľko všelijakých možností
povedať žene, že ju mám rád.

Ó, ty žltá ruža, slnečná farba radosti,
vzbudzuješ vo mne pocit miloty a jemnosti.

Žltá farba v každej minúte

hovorí o milujúcej rodine.

Ruže odhaľujú naše dušu a naše srdcia,

ony predsa takisto žijú, nás dobre cítia.

Každého z nás ľúbia láskou nevýslovnou,

na to, že sú nejakým symbolom netreba veľa slov.

Alena Vojtasová, 9.a

Moje stretnutie so šikanovaním

Všetko sa niekedy začína, niekedy končí. Dnes som prišiel prvýkrát do novej školy. Všetci na mňa zazerali ako na prízrak a a niekoho, kto sem nepatrí. Pani učiteľka ma predstavila pred triedou. Zapáčilo sa mi jedno dievča. Volala sa Zdenka. Bola veľmi milá a pekná. Začal som sa jej prihovárať, vymenili sme si hneď telefónny kontakt a kontakt na siete. Našťastie sme to stihli. O chvíľu totiž niekto do mňa strčil. Sotil ma do kúta a začal hrozne kričať: „Nechaj ju na pokoji, to je moje dievča!“

Po príchode domov ma čakalo prekvapenie. Ak si myslíte, že príjemné, máte smolu. Začali mi chodiť smsky typu: „Zajtra po škole sa stretneme! Už sa na teba teším! Zmlátim ťa tak, že si to zapamätáš do smrti!“ Vedel som, že je zle.

Na druhý deň som do školy nešiel. Ani na tretí. Predstieral som, že mám horúčku a bolí ma hlava. Rodičia ma nechali doma. Len o pár dní som do školy musel. Počas vyučovania sa nič nedialo. Pri východe zo školy ma čakal Tomáš. Áno, ten bitkár, čo ma šikanoval kvôli Zdenke. Pozrel sa, či nik nie je na blízku a schytil ma pod krk a povedal: „Daj mi všetky peniaze, čo máš!“ Pre niekoľko eur sa svet nezrúti. Ale aj tak som bol vystrašený a uplakaný. Doma rodičia zistili, že sa niečo stalo. Vymyslel som si, že som dostal zlú známku. Báľ som sa im povedať, že ma niekto šikanoval.

Po skúsenosti s peniazmi som si myslel, že nič horšie už nemôže byť. A bolo. Tomáš ma čakal s boxerom v ruke. „Vieš, čo to mám a na čo to slúži?“, opýtal sa ma. „Nechaj ma na pokoji, veď som ti nič neurobil!“ Tomáš nemal rád slabochov. Dostal som boxerom niekoľko úderov do brucha. Veľmi to bolelo. Neváhal som a zašiel za pani učiteľkou. V tú chvíľu mi bolo jedno, či sa mi budú ostatní smiať.

Riešenie bolo rýchle. Predvolanie Tomáša do riaditeľne, trest. Odvtedy som mal od neho pokoj. Našiel som si veľa kamarátov. Teším sa na každý deň v škole. Nielen kvôli učeniu. Aj kvôli Zdenke.

Katie

Katie už hodnú chvíľu čakala za dverami a čakala, kým jej v ušiach zaznie zvonček ohlasujúci koniec hodiny. Chcela si počkať do prestávky a nenápadne sa prešmyknúť do triedy. No ktosi otvoril dvere, o ktoré sa opierala, a Katie udreli rovno na chrbát. Všetci sa začali smiať a ukazovať na ňu. Takto si svoj prvý deň rozhodne nepredstavovala. Rýchlo sa pozbierala a pristúpila k učiteľke. Kým ju učiteľka všetkým predstavila, Katie si všetkých prezerala. Všimla si pár pohrdavých pohľadov. Hneď vedela, s čím to súvisí. Katie je totiž...ako by som to jemne povedala...má pár kíľ navyše. Je obézna. Vedela, že ju kvôli tomu budú odsudzovať, no v hĺbke srdca dúfala, že ju budú brať ako normálneho človeka, nie ako „tú tučnú.“ Po hodine si Katie našla miesto v zadnej lavici, kde si sadla. Ozvalo sa pár hlások, ako napríklad: „Nesadaj si, lebo pod tebou praskne stolička,“ no všetko ignorovala.

Katie dúfala, že sa nájde aspoň jeden, ktorý by jej rozumel. Bohužiaľ, nenašiel sa nik. Každým dňom sa to zhoršovalo. Neustále si z nej niekto robil srandu, urážal ju a šikanoval. Katie preplakala veľa dní a nocí. Dúfala, že ich to prestane baviť, omrzí ich to a bude klud. No to sa nestalo. Dokonca sa všetko zhoršovalo. Pár dievčat si od nej začalo pýtať peniaze. Žila len v strachu a vyhrážkach. Katie už ďalej nevládala. Začala sa podceňovať a nenávidieť. Prestala jesť a pomaly začala chudnúť. Jedlo ukrývala na mnohých miestach a potom ho nebadane vyhodila. Zmeny nastali aj v jej správaní. Bola síce štíhlejšia, ale všetko ukrývala pod oblečením, aby si to nik nevšimol.

Všetko by trvalo možno dlhšie, keby nemusela ísť mama s Katie na lekársku prehliadku. Lekárka si všimla úbytok váhy. Mama mala Katie sledovať pri jedení, aby sa z nej nestala anorektička. Neustrážila ju. Katie začala mať vážny problém. Jej psychický stav sa tiež rapídne zhoršoval. Problémy sa nakopili. Depresie a neustále obviňovanie sa malo pokračovanie. Katie chcela skočiť z mosta. Našťastie to nestihla urobiť, lebo ju zachránil jeden okoloidúci mladík. Katie skončila na psychiatrii.

Príbeh je síce vymyslený, ale aj takto môže dopadnúť obeť šikany. Všetci sme si rovní, nezáleží, akej sme rasy, náboženstva, čo máme oblečené. Každý je výnimočný a potrebný pre tento svet. Preto nikoho neurážajme, nevysmievajme sa mu. Je jedno, či je Róm, černocho, či nosí značkové oblečenie. Je to tiež človek s citmi, svojimi potrebami. Buďme preto k sebe priateľskí a nesúdme podľa toho, ako vyzerá, ale podľa toho, aký je.

Karin Riegerová, 9.a

Óda na tanec

Vrtím sa, vrtím po tanečnej sále,
salsa, valčík, stále mi znie v hlave.
Parketovým levom stať sa chcem,
aj keď to asi nikdy nedokážem.

Tanec- to je moje hobby,
tancujem vždy, keď sa to hodí.
Chodba, to je moja sála,
veď tancujem stále odmala.

Tréningy sú veľmi ťažké,
no zážitky pritom sú veľmi krásne.
Počas tanca chvíľa vážna,
melódia hudby je vždy krásna.

Tance, to je dobrý liek,
vylieči on všetkých hneď.
Valčík, tango, salsa, polka,
to je láska moja veľká.

Andrea Gočalová, 9.a

Koniec priateľstva

V Prahe som mala jednu kamarátku. Simonu. Správala sa celkom normálne asi tak do siedmej triedy.

Jedného dňa ma donútila ísť za školu. Nechcela som ísť, ale po krátkom prehováraní sa rozplakala a povedala, že nemôže ísť do školy, lebo ju šikanuje spolužiačka. Neverila som jej, veď ju poznám, ale stále opakovala: „Šikanuje ma, keď ty nie si v triede.“ Bolo mi to divné, lebo z triedy odchádzal málokedy a skôr či neskôr by som sa o niečom dozvedela. Už som to nechcela riešiť.

Druhý deň sa odohrávalo to isté. Povedala som jej: „Prestaň sa správať ako dieťa! Pred problémami netreba utekať, treba ich riešiť.“ Ani som netušila, čo bude po tejto vete nasledovať. „Ani ty ma nemáš rada, si ku mne zlá, správaš sa aj ty ku mne ako k odpadu.“ To bolo naozaj zlé. Prehovorila som ju a do školy sme nakoniec išli. Ani sme si nevšimli, že nás pozoruje jedna pani učiteľka. Takéto dni sa opakovali často.

Simona po nejakom čase do školy prestala chodiť. Samozrejme, spoločnosť som jej robila ja. Len na všetko sa prišlo. Po otázke: „Prečo ste nechodili do školy“ nastalo ticho. Simona odmietala priznať svoju vinu. „Ak si dobrá kamarátka, tak to zober na seba,“ povedala potichu. Simona nakoniec povedala, že som sa jej vyhrážala a nútila ju, aby sme do školy nechodili. Super kamoška!!!

Doma ma čakalo nepríjemné sedenie s rodičmi. Už do telefónu bolo veľa vyhrážok, príkazov a zákazov. Do večera sa to snáď ukludní, pomyslela som si. Akurát som jedla, keď mi prišla správa:

„Idem sa zabiť. Rodičia ma vyhodili z domu. Ani neviem, či skočím z mosta alebo pod vlak. Maj sa pekne a prepáč ten dnešok.“ Simona

O pár minút mi prišli ďalšie správy. Tento raz fotografie rôznych koľajníc. Netušila som, že boli stiahnuté z netu. Vlastne ma to v tom strese nenapadlo. Rýchlo som bežala na jediné miesto, kde som si bola istá, že bude. Nebola tam. Volala som jej, bola nedostupná. Nakoniec som zavolala jej rodičom. Tí sa čudovali, lebo Simona bola doma a pozerala film.

Prišla som za Simonou domov. Najskôr rodičia na mňa kričali, ako si dovoľujem nútiť Simonu k niečomu takému. Keď som sa pohľadom otočila na Simonu, bolo mi jasné, čo si myslí. Z jej výrazu som vyčítala niečo také: „Ak im niečo prezradíš, u mňa si skončila a je po priateľstve.“

Sklopila som hlavu, rodičom som sa ospravedlnila a išla na chvíľu za Simonou. „Chcela som iba vidieť, ako budeš reagovať. Si úplná slaboška!“

Simona odvtedy začala viac klamať, vymýšľať si. Prešlo pár mesiacov a vyčítanie a vyhrážanie nemalo konca kraja. Dokonca som začala rozmýšľať, že sa s ňou už viac nechcem kamarátiť. Bola som si istá, že ona je tá, ktorá potrebuje pomoc. Chcela som naše kamarátstvo ukončiť.

„Ak to spravíš, zabijem sa!“ Silná veta. Nechcela som ju mať na svedomí. Vedela som, že je všetkého schopná. Simonina závislosť na sociálnych sieťach bola silná. Už aj tam sa začali objavovať príspevky o konci života, o smrti. Strávila na nete skoro celý voľný čas. Spala krátko, preto bola stále unavená a podráždená.

Simona bola manipulátorka. Zakázala mi, rozprávať sa s ostatnými v triede. Každému bolo podozrivé naše kamarátstvo. No to najhoršie ešte len prišlo. Začal sa mi páčiť jeden deviatak. U Simony sa prejavila ďalšia super vlastnosť „ZÁVISŤ“. A začali ďalšie jej intrigy. Dokonca sa so mnou začala baviť, chcela, aby som jej predstavila svojich kamarátov. Takto to vydržalo týždeň.

Našťastie začali prázdniny a ja som odišla na Slovensko. Dva mesiace som nemusela nič riešiť. Teror sa pomaly skončí. Ideme sa sťahovať na Slovensko. Simona túto informáciu nepredýchala, snažila sa predávkovať. Odvtedy o nej nič neviem.

Ľutujem, že sme sa nepresťahovali skôr, lebo som sa stala výbušným človekom. Rada si vybijam zlosť na iných. Mám teraz okolo seba nových kamarátov. Jedným z nich je Adam. Pozná ma, vie, aká som, je pre mňa oporou. A to je dobre.

Adela Répalová, 9.b

Moje budúce povolanie

Keď som bola malá, jediné, čo ma zaujímalo, boli bábiky. Každý jeden deň bol pre mňa niečím zaujímavý a výnimočný. V kútiku mojej duše som snívala o mnohých povolaniach. Chcela som byť predavačkou, lekárkou, kaderničkou. Páčilo sa mi chodiť v bielom plášti a byť medzi ľuďmi. Neskôr sa to všetko začalo meniť. Začala som chodiť do materskej školy a bolo prvýkrát rozhodnuté. Budem pani učiteľka. Presne taká, ako tá moja. Veľmi som ju mala rada. A najviac vtedy, keď som jej mohla pomáhať.

Čo môže byť krajšie, ako keď sa staneš tým, kým snívaš byť už od útleho veku? Moje záľuby sa menili so vstupom do veľkej školy presne tak, ako povolania. Teraz ma čaká veľké rozhodnutie. Som totiž deviatačka. Čo si vyberiem teraz, to bude na celý život. Vo výbere mi pomáhajú rodičia, no nie je to vôbec jednoduché. Rodičia chcú, aby som išla na „gympeľ.“ Chcú mať zo mňa právničku, lekárku, či filozofku. Ak mám povedať pravdu, lekárkou vôbec nechcem byť. Nezniesiem pohľad na krv a na ľudí, ktorí trpia a lekári im už nedokážu pomôcť. Uff, tak čo ďalej? Byť právničkou... to by bolo! Ale učiť sa stále nové a nové zákony a predpisy, hádať sa s niekým o majetok, to by ma priviedlo do zúfalstva. Takto si svoju budúcnosť nepredstavujem.

Dnes som stretla svoju pani učiteľku zo „škôlky“. A ona sa zaujímala, kam pôjdem po škole. Moja odpoveď ju vôbec neprekvapila: „Budem učiteľkou tak ako vy.“ Už teraz viem, že je to to pravé povolanie pre mňa. Pohľad na malé deti, ktoré majú nevinnú a čistú tvár plnú radosti, nadšenia, skutočne napĺňa moje srdce. Mám z toho radosť. Jeden známy spisovateľ raz povedal: „Veľkosť každého povolania je predovšetkým v tom, že spája ľudí.“ Ja si myslím, že práve malé deti častokrát ľudí spájajú svojou úprimnosťou a svojou pokorou. Preto tak veľmi túžim byť učiteľkou a byť druhou mamou tým, ktorí majú svoj svet stokrát lepší, než je ten náš skutočný, „dospelácky.“ Základom a úspechom každého človeka nie je povolanie a peniaze! Sú to, predovšetkým, láska a dobrota. Tie učia ľudí byť lepším a skromnejším človekom. Takým chcem byť aj ja. Snád sa mi to v živote podarí. Lebo rozdávať sám zo seba, to je ohromný dar.

Nemyslím len na seba. Všetkým deviatakom, ktorých čaká závažný životný krok, prajem, aby si vybrali správne, srdcom, ale i rozumom. Výber povolania je dôležitým rozhodnutím. Každý z nás bude budovať lepší svet založený na empatii, ohľaduplnosti, láske a priateľstve len vtedy, ak bude spokojný. Každý z nás je výnimočná osobnosť. Výnimočná osobnosť robí výnimočné činy. Stačí sa len správne rozhodnúť. Teraz pri výbere povolania. Ale tých správnych rozhodnutí bude ešte veľa.

Ani som si pri písaní neuvedomila, že za výber môjho povolania mohla pani učiteľka. Dúfam, že aj ja budem taká, ako ona. Pani učiteľka, ďakujem.

Ester Resutíková, 9.b

Ked' tak premýšľam

Ked' tak premýšľam, prichádzam na to, že to so mnou v škole vôbec nebolo ľahké. Mal som problémy s prispôsobovaním, s komunikáciou, so spolužiakmi, s učiteľmi. Stačilo povedať: „S Adamom to bude ťažké. Prvky autizmu každému naháňali strach. A všetci to prežili, i ja. Som deviatak. Zamyslieť sa nad svojou budúcnosťou čakalo aj mňa. Môžem povedať, že som sa zamýšľal dlho, ale nakoniec rozhodnutie bolo jasné: AUTÁ.

Už od malička som sa hrával s autami, vždy som ich mal okolo seba. Moja mama ich neustále vyberala z postieľky, keď som zaspal. Keď zas chcela, aby som sa chvíľu zahral sám, podala mi moje obľúbené autíčka. Áut pribúdalo, poličiek bolo málo. Najkrajším darčekom pre mňa boli autá, ale najosožnejším polička. Ej, potešil som sa jej na jedny Vianoce. Autá som hneď zaradil podľa značiek, potom podľa farby. Dnes sú na poličke a modely áut ma až tak nezaujímajú. Skôr tie skutočné.

Vedel som, že s autami budem nejakو späť. Keď sa nejaké autíčko pokazilo, stal sa zo mňa opravár. Zobral som si svoje opravárenské náradie, dal som si šiltovku na hlavu. A bol som malý veľký opravár. Mal som poriadnu radosť, keď sa mi to podarilo. Všetkým som s úsmevom hovoril: „Budem opravárom.“ Otec ma odhovárал, že budem mať ruky špinavé od oleja, čierne nechty a budem celý zamastený. Jeho „argumenty“ mi začali vítať v hlave. Na jeho dlhé odhováranie som si nechal poradiť a začal som intenzívnejšie premýšľať, čo ďalej. Napadla mi skvelá myšlienka: BUDEM ELEKTRIKÁR!!! Určite chcete vedieť, prečo som sa takto rozhodol. Zdôvodnenie je jednoduché. Otec je elektrikár, môj brat tiež. „Aký otec, taký syn?“...Táto pravda sa už potvrdila. Rodinné povolanie- elektrikár. To je pre nás to pravé. Keď otec navíja motor, ráta všetky otáčky alebo vkladá cievky, som vždy pri ňom. Teraz častejšie ako predtým. Učím sa veľa naučiť práve od neho. Má šikovné ručičky. Je to síce náročné povolanie, ale je super, keď to všetko zapojí a motor sa roztočí.

Po skončení školy plánujeme s bratom odísť do zahraničia. Chcem získať väčšiu prax, spoznať nových ľudí, kultúru iných krajín a zaujímavosti krajiny, v ktorej budem žiť a pracovať. Toto všetko sú len moje sny a predstavy. Dôležité je teraz dobre sa učiť, úspešne ukončiť základnú školu, strednú školu, aby sa moje sny stali skutočnosťou. Myslím si, že povolanie, o ktorom snívam, je „fajn“ a vybral som si dobre. Veď ako sa hovorí: „Remeslo má zlaté dno.“ Dúfam, že nájdem poklad, o ktorý sa musím pričiniť ja sám. Už teraz sa teším. Ak si v budúcnosti budú ľudia o mne hovoriť, že som šikovný elektrikár, budem naozaj rád.

ZAMYSLLENIE

Je čas sa zamyslieť. Keď nie teraz, tak o pár týždňov. Som deviatačka. Presne tak, ako iných spolutrpiteľov v deviatom ročníku, aj mňa čaká zodpovedanie na jednoduchú otázku: „Čím budem?“ Otázka jednoduchá, no odpoveď príliš zložitá.

Tak, vážení, aj vy sa neviete rozhodnúť? Ani sa nečudujem. Dennodenne rozmýšľam nad výberom svojej ďalšej cesty. No stále nie som skalopevne presvedčená. Mení sa to rýchlosťou blesku. Ak som chcela byť speváčkou, krasokorčuliarkou, baletkou, či vedkyňou, dnes to už ani nechcem. Istý čas som chcela byť astronómka a archeologička. Sami prichádzame postupne prichádzať na to, na čo máme a na čo nie. Myslím si, že ja nemám na nič. Kostí sa bojím, hviezdy pozorovať? To neželám ani nepriateľovi. A venovať sa chémii, ktorú neznášam, to by bol veľký risk. Každý deň niečo iné. Sedím a premýšľam. Určite každý deviatak je na tom rovnako. A ešte dlho bude. Myslím, že aspoň do marca. Vtedy už každý bude musieť tú správnu cestu nájsť. Či ju nájde, to je v tých hviezdach, ktoré sú mi vzdialené.“ Hľadaj, čo ťa baví“, počúvame „dospelákov“. Počúvame doma, v škole. Príde dedko, čo babka, zas to isté. Je to ako reklama. Už aby skončila! Prečo ľudia majú dve uši? Jedným dnu a druhým von. Aspoň nebolí hlava. Keby bolo keby...

Našťastie svoj voľný čas venujem kresleniu. To ma baví. Možno sa stane zo mňa umelkyňa. Svoju budúcnosť si predstavujem rozprávково. Namaľovala by som si svet bezproblémový. Mala by som auto, dom, rodinu, skvelú prácu, veľa peňazí ... Takto uvažujú asi všetci. Nevyčítam to žiadnemu deviatakovi. Teraz stavajú budúci dom na pevných základoch. Ako každý druhý človek by som chcela robiť takú prácu, pri ktorej by som sa fyzicky ani fyzicky nenadrela. Hlavné by malo byť, aby som mala dostatočne veľa peňazí. Sme všetci rovnakí. Nenásytní. Taký je svet. Iné hodnoty nás nezaujímajú. Len konzumný život. Budúcnosť nikto z nás predpovedať nevie, bohužiaľ. Želám si len jedno, aby som robila prácu, ktorá ma bude zaujímať a budem šťastná. Ak človek robí prácu, ktorá ho baví, je skutočne šťastný. Takže vyberajme srdcom, ale i hlavou. Hľadajme to, čo nás poteší. Nechcime zlým rozhodnutím zničiť svoje sny. Nech nám naša práca robí potešenie. Preto zamyslime sa, možno prvýkrát, poriadne!